

OROSZ TOLVAJDALOK

PETROGRÁD A SZÜLŐHELYEM

I.

Petrográd a szülőhelyem,
jóra nevelt a család,
s lopni tanítottak engem
az utcai cimborák.

II.

Nénikéim szemefénye
voltam kiskoromban én,
iskolába adtak végre,
hogy legyek derék legény.

III.

De a suliból leléptem,
meguntam a magolást,
és egy új pályára tértem,
elkezdtem a happolást...

IV.

Lebujokba jártam nappal,
de alig hogy este lett,
stukkerrel, fészítővassal
cserkésztem be kégliket.

V.

Épp tizenhat éves lettem,
mikor meghalt az apám,
az anyámtól nem remegtem,
s lettem szörnyű nagy zsvány.

VI.

Kezdtem a kocsmákba járni,
na meg a csajok után,
s megtanultam jól bugázni,
és a kőter várt reám.

VII.

Legelőszőr alig ültem,
mindössze négy hónapot -
de alighogy kikerültem,
a gépszíj mingyár elkapott...

VIII.

Tégla volt az édesbátyám,
utánam is szaglászgatott,
de a bátyó is leállt ám,
látva, hogy vagány vagyok...

IX.

Betöltve a huszonegyet,
mehívott a hadsereg,
nem komáltam ezt az egyet,
és olaj, amint lehet...

X.

S bejutottam Odesszába,
találtam sok cimborát,
elsóztam a bakaruhámat,
vettem civil-hacukát.

XI.

Az estét is alig vártam,
vésőt fogtam - rajta hát! -,
és egy kéglibe bemásztam,
benyomtam az ablakát...

XII.

Csakhogy a tulaj felébredt,
s minden zárt bereteszelt,
két zsernyák került élémbe,
s nyakon csíptek engemet...
Elvittek az órszobára,
a góré kifaggatott,
s elkísértetett a VÁP-ra,
megtudva, hogy slapaj vagyok.
Vége.

(Feljegyezte az Irkutszki Elkülönítő foglya;
1926. március)

A PÁLYAUDVAR – TISZTA KUPLERÁJ...

A pályaudvar - tiszta kupleráj,
 Dohányt elő, a kolhozig jegy is kell.
 Hiszen a buliból kiszálltam, vége már,
 Jól indult, mégis becsúszott a gikazer.

Fogd hát űel, góré, szép nyugodtan ott ülök,
 Spinéket kubizok, űánkot kajolva,
 De az a űrájer hozzámsüendörög:
 „Figyelj, haver, dobjál meg engem egy kilóval!”

A lelki békémnek, mit mondjak, vége lett,
 A haleűet mindjárt beléje mártsam?
 De öntudatra oktattak a lágerek,
 S még torkon sem ragadtan toleránsan.

Adjam neki munkával szerzett pénzemet?
 Csontoztam én is, ez ne higgye, az űer.
 Beolvasok neki: „Kolléga, kopj le, mert
 Sehogyse tetszik a poűád, te űaszűej!”

„Nem köntörűalazok, na, kopj le már,
 Aszondom én: a törvényt tartsd be,
 Hisz egy kilóért rád a kóter rácsa vár,
 S a zóna nem tréűadolog, te paneser.”

Ó meg poűjátlanul — ki hinné róla ezt? -
 Bokszerral támadt s éppen a poűámba...
 Az akaraterómnek vége lett,
 S én itt vagyok, de ő a hullaházban.

Fogd hát űel, góré, rámszakadt a kupleráj,
 Behoztak, areom ég a szégyenpírtól,
 Hiszen a buliból kiszálltam, vége már,
 Add vissza, kérlek, a szabaduló papírom!

A KISKOCSMÁNKBAN SZERETEK MULATNI...

A kiskocsmánkban szeretek mulatni,
 Hol minden este jól be lehet rúgni,
 Dohány a zsebben; tölts nekem, de jót!
 Komáljatok hát engemet, csajok!
 Ej, ti srácok,
 Nagy zshiványok,
 Komák, haverok, barátok!
 Hej, sivár az élet,
 Aranyfogakkal rágok,
 Csontból voltak régen,
 De megvert az átok.

Zakóban ülnek jampi-jampecek,
 Kezükbén ott a stukke-stukkerek,
 Hőfőhér az ingük — keményítve jó,
 De trutyimó az élet — egy illúzió.
 Ej, ti srácok,
 Nagy zshiványok,
 Komák, haverok, barátok!
 Hej, sivár az élet,
 Könnyen szerzett stekesz,
 Régen frájér voltál,
 Most lopni mehetsz.

Az asztalon a poha-poharak,
 Pala-palackok állnak sorfalat.
 Dohány a zsebben; tölts nekem, de jót!
 Smároljatok hát énvelem, csajok!
 Ej, ti srácok,
 Nagy zshiványok,
 Komák, haverok, barátok!
 Hej, sivár az élet,
 Aranyfogakkal rágok,
 Csontból voltak régen,
 De megvert az átok.

Baka István fordításai